

נאשם מונים וסניגור ישראל (מימין)
פיתאום הוא נהיה אדם אחר!

בתוליו בתורו פלמחים

לה מפחיד לרדת למטה בחושך. חורנו לאוטו, העיד ארי בבית-המישפט. גם חיה תמכה בגירסתו עד לשלב זה. היא אמרה כי אומנם העדיפה לנסוע לבלות בתל-אביב או בבתיים, אבל חש" בה שחוף פלמחים גם הוא מין ריוויירה כזו, ושיש שם טיילת ובתיקפה.

חיה לא הכחישה כי אחרי נסיון הנפל לטייל על החוף הסכימה להת- נשק עם ארי, אבל מאותו הרגע נפי רדות גירסתיהם. היא לא הראתה שום סימני התנגדות, ואני רוצה שתזכרו את זה ותבינו טוביטוב, אני כליכך רגיש לעניינים כאלה! היא הורידה את החולצה, עזרתי לה לפשוט אותה... או באתי מכיוון הרלת של הנהג, פתחתי לה את הדלת והיא עברה לשבת כמושב האחורי. המשכנו להתעלס עד לשלב שכיקשתי ממנה להוריד את המיכ" נסיים — או כמובן שלא היתה שום התנגדות. אני עזרתי לה להוריד, ואו נשמע, קריק' כזה, אני חושב של פרימה או משהו כזה."

האם זה אפשרי?

ירסתה של חיה על הרגעים הללו שונה לחלוטין. היא טוענת כי מייד אחרי הנשיקה, הפך ארי את עורו והיה לאדם אחר. הוא משך אותה אליו והעביר אותה בכוח מעל למושב אל המושב האחורי. היא הכחישה בתר קף כי הורידה את מיכנסיה מרצון, או שפשטה את חולצתה. לרבריה, נקרעו המיכנסים ממשיכתו החזקה של ארי, שהוריד אותם ממנה בכוח.

התובעת, שלומית אריאל, הציגה לבית-הדין את מיכנסיה הקרועים של חיה ושרשרת-פנינים פרומה, שגם אותה ענדה באותו ערב. השופטים שולמית ולנשיטין, יעקב קרמי ועדנה שקיע, היו קטרנים מאוד לראות את המכונת כזו להבין איוו משתי הגירסות סבירה יותר. ואומנם,

חיה (שם בדוי, השם האמיתי נאטר לפירסום) היתה בתולה בליל המיקרה. על כך אין ויכוח. הוויכוח הוא על השאלה האם מסרה חיה את בתוליה לאדמונד מונים מרצון או מאונס. אדמונד ("ארי") הוא גבר נאה ומר- שך, בעל חזות אתלטית ושיער ארוך. גם בבית-המישפט הצליח לכבוש לבבות. כיתה שלמה של תלמידי בית- ספר עקבה אחרי מישפטו והיתה יוש- בת שם ככל יום, עד לתום המישפט. התלמידים השמיעו קולות הורדות עם הנאשם, והבנות שלחו לו את מיספריי- הטלפון שלהן.

נשמע קריק' כזה

את חיה הכיר ארי ביום-המיקרה. באותו בוקר, ביום שישי בשבוע, ראה את חיה בתחנה המרכזית בראשון לציון. הוא פנה אליה ושאל אותה אם הם לא מכירים. משאלה בנאלית זו התפתחה שיחה שהובילה לכוסיקפה באחד מבתי-הקפה שליד התחנה המר- כזית.

ארי נפרד זמן קצר קודם לכן מבחורה שאיתה יצא במשך שנתיים, וגם חיה היתה לאחר נסיון רומה. השניים שוחחו ומצאו שפה משור תפת.

כאשר עמדו להיפרד, שאל ארי את חיה למיספר-הטלפון שלה, אבל היא הסבירה לו כי טרם קיבלה טלפון. הם קבעו פגישה במקום ציבורי בשכונה שבה מתגוררת חיה.

בערב, כפי שקבעו, הגיע ארי במכו" נית הקורטינה הישנה שלו למקום המיפגש. חיה נכנסה, והם נסעו לבלות בפאב שזה עתה נפתח בראשון-לציון. הם שתי בירה והחזיקו ידיים. חיה סיפרה בהומנות לו לארי שהיא בתולה, ושומרת את בתוליה לליל- חתונתה.

כאשר יצאו מהפאב נכנסו למכונית, וניסו למצוא מקום להמשך בילויי-

קירות חדרה של מיכל מקושטים בפוסטרים ובתמונות שלה. יש לה גם פטיפון פשוט, קטן, ושטיח שעליו מצויירים תחילים, החיות האהובות עליה. טלפון אין. בעבר היה, אבל בתקופה קשה לא יכלה אמה לשלם את החשבון, הקו נלקח, ולא ניתן חזרה עד היום. הקשר הטלפוני חסר למיכל והיא נעזרת ביריד הגר בסמוך, המקבל הודעות כשבילה ונותן לה לצלצל מביחו.

לא בתחוננים!

לא מזמן קיבלה הצעה לשחק בסרט. מיכל: "הסרט היה צריך להיות עליו. התחילו כבר לכתוב תסריט, אבל הרעיון נפל מפני שהר- גשתי שלא כדאי לחזור ולהוכיח שוב את העבר. הרי עבר זמן, אנשים שכחו, ולמה להוכיח? כתבה בעיתון זה עור איכשהו בסדר, אבל בסרט מצפים שאחשוף הכל. וסרט גם זוכרים יותר." היא לא אהבתה, היא אומרת, ציי- לומים נועזים. לא היתה מעלה ברעתה, למשל, לחשוף את חזה בצילום-פיר- סומת. חשיפה בסצינה בסרט — זה כבר סיפור אחר. תלוי באיזה סרט, היא אומרת, באיזה נסיבות. אם הסצינה היא יפה, לא זולה, זה בסדר. בסרט כחול — חס וחלילה!

גם תצוגת-אופנה של לבנים לא באה-בחשבון. זה נראה לה אישי מדי, להסתובב על המסלול תחתונים ובחזיה. היא גם לא מוכנה לדגמן בגד- ים בכל תצוגה. במועדונים לא, כי שם מסתכלים ברוגמנית, ולא כבגד-הים, וזה זול.

מסתכלים בה ברחוב, איך אפשר אחרת? לפעמים אני הולכת עם חברה ברחוב, והיא אומרת — מסתכלים עלייך? מספרת מיכל. אבל אני ממש לא רואה את זה, לא שמה לב. חיה עם זה, אם אני אהבת שמחזורים אחרים? כן, אם זה גבר שאני אהבת. יש גם נודניקים, אז מה? כל בחורה, ולא משנה אם היא יפה או לא. מחזורים אחרים, די שהיא לובשת חצאית!

היא אהבת לרגמן, אהבת שהקהל מביט בה. יודעת שהיא נראית טוב על הכימה. האמרגן שלה מעיר שברך- כלל היא רצינית וקשוחה בתצוגות, ודווקא מתלהבים ממנה כשהיא קשוחה. מיכל: "אני גם מחייכת, לפעמים."

מיכל ורווית הן חברות טובות, אהבות, מפרגנות זו לזו. לקטנה היה חבר, בן 17, אבל באחרונה הם נפרדו, כי הוא עזב את הקיבוץ. מיכל של היום, לעומת פעם, זה הישג גדול. אומרת רווית. אני יודעת שרק מעטים מצליחים לצאת מהמצב שבו היא היתה. או היא היתה בשבילי דוגמא רעה, איך שאני לא רוצה להיות. כמו שהיא היום — אני רוצה להיות כמוה. מיכל מעשנת סיגריות, ברודוויי, קופסה וחצי ביום. רווית לא מעשנת, ואומרת שהיא לא נגעה, וגם לא תגיע לעולם. כסמים, לגבי חשיש — או כוף, כפי שמכיל קוראת לסם — לא אהבתי אף פעם, גם לא היום. אני מעדיפה לשתות סמיירנוף (ורדק) עם אשכוליות. כוסית אחת, ואני מסודרת לכל הערב."

אמי מבסוטה ממני כיום, היא מספרת. "משפלה-מרגה הגעתי לפיסגה. יצאתי מהסמים. אני כבר שנה בלי סמים, בלי מעצרים. עובדת ומתפקדת ואהבת את החיים. אהבת את שלושת החתולים שלי, אהבת לרכב על סוסים, לשחות, לשחק טניס. אולי לגבי מישהי אחרת זה לא בדיוק פיסגה, אבל לגביי זה הישג אדיר.

"הדרך עוד פתוחה. יש לי הרבה תוכניות, שבינתיים אני שומרת אותן לעצמי. יש לי ירד קרוב, שלא אומר את שמו, שאותו אני אורבת. הוא החבר שלי, הוא אוהב אותי. הוא נותן לי הרבה כוח, מרים לי את המוראל, כשצריך. כרגע אני לא חושבת על חתונה. טוב לי ככה. קודם אני רוצה לממש את השאיפות שלי. מבחינה מיקצועית יש עוד הרבה דברים שאותם אני יכולה לעשות עם כרטיס-הביקור שלי — הפנים שלי והגוף שלי."

מהמכונת, פתח את הדלת האחורית ושניהם נכנסו לשם. השופטים כרקו את גובה המושבים כדי לראות אם יתכן שארי משך את חיה ממקום ישיבתו ליד הנהג אל המושב האחורי, כעודה מתנגדת.

ארי המשיך בעדותו וסיפר כי לא רק שלא חש בהתנגדות אלא להיפך,

אמרת: "עשה טובה, תן לי להתלבש!" כל הדרך נסענו ככה, הוא היה עירום ואני עירומה.

אמרת: "איזה בושות אתה עושה לי!"

השופטים ירדו, כשהם מלווים בתובעת אריאל, בסניגור משה ישראל ובנאשם, למיגר-השחניה של בית-המישפט ושם ברקו יחד את המכונת. המכונת, קורטינה ישנה קרועת ריפוד, עמדה על המידרכה, והנאשם שיחזר לפני השופטים כיצד הוריד את המושבים הקירמיים בתחילה כדי להת- מומה, וחיה עזרה לו בכך. אחריכך ירד